

den ærede Formand har været saa liberal at give det ærede Medlem Tilladelse til at fortsætte paa den Vej, han for lidt siden forbød ham at fortsætte paa, haaber jeg, at den ærede Formand vil være saa liberal at lade mig forsvare mig over for de Anæreb, som han rettede mod mig, thi ellers er Partiet ikke lige.

Formanden (Høgsbro): Jeg har ikke forbudt at tale derom, men jeg har kun henstillet til ærede Medlemmers egen Bevidsthed om, hvad der kan være passende, og opfordret til ikke at drage mere frem, end de fandt uundgaelig nødvendigt.

Buff: Altsaa, min Optæden i denne Sag var saa dæmpet, at Medlemmer af Finansudvalget endogsaa have sagt til mig: „Vi huske ikke, du sagde noget i denne Sag“. Nej, der var et andet æret Medlem, der kom med vigtige Indvendinger, og det var det ærede Medlem fra Lemvig (Moberg), det husker nok den ærede Formand for Finansudvalget. Det ærede Medlem fra Lemvig kom med et vigtigt Bidrag i det Stykke. Det ærede Medlem skal vide — det husker jeg godt — at det var ikke det ærede Medlem fra Bornholms (Blem) Mening, at vi saadan uden videre skulde give Pengene ud til Kommunerne; nej, hans Forslag gik ud paa, at Amtskommunerne skulde have dem til Jærnbanelaan, og det forekom mig — og jeg tror med Grund — ikke just saa heldigt, for det første fordi — som det blev anført af det ærede Medlem fra Lemvig — der var somme Amtskommuner, der ikke havde Brug for Pengene til Jærnbaneanlæg, fordi der ikke anlægges Jærnbaner i vedkommende Amt, og dernæst ogsaa, fordi der, som jeg antydede, er stor Strid i Amtene om Banerne, og saa bliver det ene Sted vred, naar det andet faar en Bane. Derfor er denne Anvendelse uheldig. Det, som for mig er Hovedsagen — i Finansudvalget saa vel som her i Debatten — er, at naar vi skulle laane Penge mod hele Landets Garanti, saa skulde vi ogsaa Landets Kommuner noget. Jeg tror, at det er en ny Taktik, det ærede Medlem kommer ind paa, naar han tror at kunne gavne ved at ophidsse den ene Samsfunds-klasse mod den anden; det tror jeg ikke, at vi ere store nok til. Det viste jeg i Fjor Foraar, da jeg stillede Forslag om, at Købstadkommunerne skulde have Tilskud saa vel som Landkommunerne, og da det ærede Medlem blev lige saa vred paa os, som han er bleven i Dag. Jeg har dog ikke bedt om Ordet for at sige det ærede Med-

lem lutter Behageligheder, skønt hans Kompliment i det Kapitel vist ikke var saa ilde ment. Jeg siger for mit Vedkommende, at jeg tror ikke at det var heldigt, at Pengene bruges til Amtskommunerne og anvendes til Jærnbaneanlæg, og nu har jeg her antydet mine Grunde, og jeg tror, at der er god Mening i dem. Men at mine Bemærkninger, som vare saa lavmælte, at der var flere Medlemmer i Finansudvalget, som end ikke kunne huske dem, skulde have haft den Indflydelse, at det hele derved hørte op, det er virkelig en stor Kompliment. Jeg har virkelig aldrig bildt mig ind, at mine saa lavmælte Bemærkninger skulde have en saa stor Betydning, at den ærede Formand for Finansudvalget staar op her i Tinget og fortæller, at paa Grund af mine Udtalelser saaldt det hele sammen. Det var min Mening, og det er min Mening endnu, at skulde vi tale om at give Pengene ud til Kommunerne, saa skal det være til alle Kommunerne, ikke til den ene Slags Kommuner, saaledes at den anden Slags Kommuner skal intet have. Af denne Grund er jeg ikke stemt for, at Pengene skulle anvendes til Jærnbaneanlæg. Det maa endelig ikke glemmes, at den ærede Finansminister kom til Udvalget og vilde have Bested i samme Møde. Det syntes vi dog var for galt, og saa sagde vi: Nej, vi kunne ikke give Svar for i næste Møde. I næste Møde skulde vi altsaa give Svar, ellers gik det hele over Styr. Da tror jeg nok, at der gik en Følelse gennem Finansudvalget af, at det ikke gik saadan i en Saandevending at lave Negler om, hvortil Pengene skulde bruges, og det tror jeg hjalp til, at den sunde Fornuft i den Grad gjorde sig gældende i Finansudvalget, at Endereultatet paa det hele blev, som jeg sagde i min forrige Tale, at Finansudvalgets Formand paa Udvalgets Begne overbragte Finansministeren den Bested, at vi vare entge om at gaa med til et Statslaan paa 20 Millioner. Mon jeg skulde referere galt her, naar jeg refererer det paa den Maade? Det tror jeg var Meningen, og det var en god og fornuftig Mening; men at jeg, som er sat ind i Finansudvalget af en Gruppe paa 6 eller højst 8 Medlemmer, der skulde have den Betydning, som det ærede Medlem siger, det havde jeg aldrig anet. Jeg siger altsaa den ærede Formand for Finansudvalget Tak for hans Kompliment. Jeg har i øvrigt ikke det mindste imod at diskutere Enkelthederne af dette Spørgsmaal; jeg har heller ikke noget imod at diskutere de private Forhandlinger, som det ærede Medlem og jeg have ført, men det skal jeg ikke gøre,